

3

Gastonův nejbližší kamarád byl Pišta. Ten bydlel v Popově – Obecnice.

Obecnice, to bylo několik domků nedaleko Popovské přehrady, kam jsem jako dítě rád chodil plavat, a třebaže tam byla voda studená, neb tam přitékala z Hložeckých hor, tak mi to v horkém létě nevadilo. Později se o přehradu začali zajímat rybáři a stala se jejich majetkem.

Pišta měl dva mladší bratry. Náhoda tomu chtěla, že jsme na sebe narazili nejen v mateřské školce, ale po letech i na internátě v Brně – Bosonohách. Oba byli o pár měsíců mladší než já, ale vyšli už z osmé třídy, já až z deváté.

Do 9. třídy jsem tehdy musel chodit na ZŠ Brumov, protože tehdy ve Štítné nás už chtělo chodit do deváté tak málo, že se neotvírala. Proč jen všichni tak spěchali s opuštěním základní školy? Já si tedy devátou třídu v Brumově užil a byl to moc fajn rok.

Moc jsem si Gastona s Pištou v Brně nevšímal, ale zaregistroval jsem, že mají rádi bojově laděné kroužky jako box či karate. Ale hlavním cílem našeho pobytu

v Brně-Bosonohách bylo, že jsme museli opustit klid a ráj našeho dětství a vyučit se.

Tehdy se učeň zavazoval podniku, který ho nechal vyučit, že u něho odpracuje pět let. To se třeba mně vůbec nelíbilo. Jednak jsem byl na nepreferovaném oboru, což znamenalo, že rodiče nám platili stravu, internát a cestu do Brna. A za další mě ta práce strašně nudila. Pět let dělat práci, když mě nebavila? To se mi vůbec nezamlouvalo. Pořád dokola jen demontáž a montáž, a mezi tím výměna vadné součástky. To je práce auto-mechanika. Tím jsem se tedy na čas stal.

Gaston s Pištou se stali klempíři a pokrývači. A to byly preferované, tedy žádané obory.